

til Papirer, der vare undergivne offentlig Notering i Berlin, efter de Kurser, som der have været gældende. Der var ikke opnaaet nogen Fordel derved, og jeg tror snarere, at det vilde have været til Skade for os. Forholdet er altsaa saaledes efter min Opfattelse, at der i Øjeblikket ikke er noget at gøre ved denne Sag, naar man vil have nogen virkelig Gavn ud af en ny Centralkreditforening. Og det er ikke blot saaledes, at Forholdene maa siges at være momentant af den Beskaffenhed, men baade for Londoner- og Pariserbørsens Vedkommende kan det ikke ventes, at der vil ske nogen Forandring i den nærmeste Fremtid, hvorefter Stillingen for os vilde blive gunstigere. Det er altsaa det ene Spørgsmaal. Det andet Spørgsmaal er, om der kan ventes en Tilslutning fra Kreditforeningerne herhjemme til en Foranstaltning som denne. Det er et Spørgsmaal — jeg tror ikke her at røbe nogen Hemmelighed. — som har været debatteret Kreditforeningerne imellem i de sidste Aar, og Stemningen mellem Foreningerne har været delt. Hvorledes det i Øjeblikket staar, ved jeg ikke, men derom vil vel en senere Debat her i Salen give os Besked. Dog vist er det, at efter, hvad jeg tidligere har erfaret i saa Henseende, kan jeg ikke paaregne en stor almindelig Tilslutning til en Centralkreditforening, naar den bliver oprettet nu i den nærmeste Tid. Det er højst sandsynligt, at dette ogsaa ligger i, at Kreditforeningerne ere blevne kendte med Forholdene paa de udenlandske Børser og derfor ikke have nogen Grund til at tro, at en Centralkreditforening for Øjeblikket vil kunne lykkes. Imidlertid, selv om jeg ikke har nogen Forventning om, at denne Sag vil gaa frem for Tiden, anser jeg det dog for heldigt, at den ærede Forslagsstiller har bragt Sagen offentlig frem. Den er derved kommen ind i det rette Spor, fordi det er en Sag, der fortjener stadig at være fremme hos Kreditforeningerne, og det kan for dem være godt at vide, at Sagen er bleven indbragt i Rigsdagen. Dog videre tror jeg ikke, man kan komme i Øjeblikket. Men selvfølgelig skal jeg, der i og for sig har ikke ringe Sympati for denne Foranstaltning, og navnlig har haft det tidligere, inden jeg er bleven vidende om, hvordan Forholdene ere paa de udenlandske Børser, være meget villig til at arbejde videre paa Sagen.

Blem: Det foreliggende Forslag er, som den højtærede Minister nys udtalte, ikke noget nyt. Det er en gammel Be-

kendt, der ganske vist her har faaet sig et nyt Navn, men Indholdet er jo egentlig det samme som det, vi kende fra de Forslag, der tidligere have været fremme i dette Ting, selv om det nu ogsaa fremtræder med lidt andre Klæder paa. Første Gang, et lignende Forslag kom frem, var den 6te Oktober 1886. Da fremsattes der Forslag til Lov om at oprette en Hypotekbank af den daværende Finansminister Estrup, og da var der foreslaaet en Statsgaranti af 10 Millioner Kroner. Senere bliver Forslaget fremsat igen den 7de Februar 1887. Det gaar i Udvalg og bliver behandlet der, og Folketingsudvalget afgiver Betænkning den 19de Marts 1887. I denne Betænkning, hvori der stilles en Del Ændringsforslag, er der særlig to Ændringsforslag, som Udvalgsflertallet holder paa, og som var de egentlige Stridspunkter mellem Flertallet og Mindretallet. Det ene Ændringsforslag angik Bestyrelsen. I Regeringens Forslag var der foreslaaet, at denne skulde udnævnes af Kongen, medens Udvalget i sin Betænkning stillede Forslag om, at den ene Direktør skulde udnævnes af Kongen, og de to andre Direktører skulde vælges af de i Hypotekbanken indtrædende Foreninger. Det var det ene Tvistepunkt. Det andet Spørgsmaal var Statsgarantien, som Udvalget ønskede skulde gaa op til 15 Millioner i Stedet for 10 Millioner, men man ønskede ikke, der skulde optages et Statslaan for det Beløb, fordi vi jo den Gang havde en Kassebeholdning af — saa vidt jeg husker — 40—50 Millioner Kroner; men der blev ikke lagt Skjul paa fra den anden Side, hvorfor man ønskede at optage det Laan: at ellers bandt man Pengene, og saa blev der intet til at bygge Fæstninger for. Det Lovforslag strandede altsaa egentlig den Gang paa Magtspørgsmaalet, Spørgsmaalet om, enten Regeringen eller de laantagende Foreninger skulde vælge Flertallet af Direktørerne, og for det andet paa Spørgsmaalet om Statslaanet, idet Udvalgsflertallet i dette Ting ikke ønskede at være med til at udstede Statslaanet for et Beløb som dette, naar vi havde en saa stor Kassebeholdning. Senere kom Forslaget frem, indbragt ved privat Initiativ. Der blev afgivet Betænkning den 10de Marts 1894, ifølge hvilken Statsgarantien skulde kunne stige indtil 30 Millioner Kroner, naar de laantagende Foreningers Kasseobligationer vare komne op til et Beløb af 150 Millioner Kroner. Man fastholdt der det samme Forslag med Hensyn til Valget af Bestyrelsen og samme